

Novi zvon

Novi zvon, letnik II, številka 6

Urednica:
Gaja Jezernik Ovca

Mentor:
dr. Tomo Virk

Oblikovanje:
Gaja Jezernik Ovca

Naklada:
∞

Ljubljana, junij 2013

Kazalo

Uvodnik	3
Alexandra Natalie Zaleznik: nenaslovljena pesem	4
Manja Žugman Širnik: Prava ljubezen; Najina	5
Lava: nenaslovljena pesem	6
Marko Nežič: Ljubezenska	7
Marko Nežič: Friedrich Nietzsche ali Oda čutni nasladi	8
Marko Nežič: Pogrej moje prezeble nožice, oh Ivan; Zaljubljena pesem	9
Marko Nežič: Njej (venec najbolj čiste ljubezenske lirike)	10
Alojzija Mrak: Razkrinkani trubadur	12
Majda Arnhauer Subašič: Vonj jasmina	14
Gaja Jezernik Ovca: Motel Mormont	16

Junjska erotika. Drugič. Zakaj?

Erotika je območje umetnosti, ki lahko mnogo razkrije (Angleži bi ob sledeči izjavi rekli *pun intended*). Ne gre za razkritje (zgolj) v smislu eksplicitnosti, ampak gre predvsem za različne avtorske poteze in odločitve ob ubeseditvi takšne snovi. Celotna literatura odpira območja za mnoge inovacije, vendar niso vsa področja besedne umetnosti tako prožna (ponovno: *pun intended*). Čutna tematika je bila prepogosto ukleščena v klišeje, v nekakšne standardne modele, zaradi katerih je nemalokrat pridobila negativen predznak. Seveda dodatno oteževalno okoliščino predstavlja zelo slaba definiranost, kaj pravzaprav erotična literatura je, ali oz. kako se razlikuje od pornografske, je to zgolj neko trivialno, žanrsko pisanje itd. Vendar ne bom posploševala: čeprav se velika večina tekstov morda zares sklada z zgornjimi težavami in dilemami (ter je večinoma bila reprezentirana v medijih, ki so poudarjali njeno trivialnost), se je vendar ves ta čas ustvarjala tudi erotična umetnost, ki je vpeljevala neko svežino, inovativnost in je prebijala meje konvencij. Žal je bila ta stran kreativnosti »javnosti«¹ nekoliko manj izpostavljena in zato ne preseneča pretirano, da je večinsko vrednotenje erotične literature še vedno nekoliko negativno, predvsem znotraj bolj *elitističnih* krogov.

(pa čeprav vsi vemo, da je največ deviacij ravno v takšnih družbah, ho-ho)

... šalo na stran oz. jo bomo rajši prihranili za kakšne kabaretske večere ...

Vsekakor je erotika del literature, ki je ne gre spregledati in ki se je ne bi smelo »predalčkat«² vnaprej. Vztrajnemu bralcu (morda ob nepreglednosti erotičnih tekstov – raziskovalcu?) ponudi zelo širok razpon znotraj tematike in znotraj stila pisanja. Zato erotične številke. Zato poudarjanje erotične literature. Morda bomo sčasoma le dobili več antologij in bolj pozitivno recepcijo pri »veljakih«³ literarne teorije/zgodovine/kritike, kar bo vodilo do preglednejše izbire ravno pravih tekstov glede na vaše(po)žel(en)je.

Do takrat pa naš skromen (vsakoletni) doprinos ...

Prijetno branje!

Alexandra Natalie Zaleznik

Elegantno stisnjena v črn lateks, ki razkriva vse detajle njenih lepo oblikovanih

Rok in nog, dišeče mehkega

Oprsja, preko katerega drsim s svojimi dlanmi,

Telesca, s poželjivo esenco strasti

In animaličnosti, me zapeljuje ter čaka

Kako jo bom tokrat popeljal do

Absolutno doživete ekstaze.

Manja Žugman Širnik

Prava ljubezen

brsti in raste le postopno –

kakor knjižni jezik

se nerada predaja

naglim spremembam –

zaupa Tebi

ki ji daješ

nešteto priložnosti

za modro stremljenje

k Božanskemu

Najina

bližina se razpršila

je v kapljice

ki so na obzorju

narisale barvni lok –

otroci so

občudovali

mavrico

Lava

Moji rdeči lasje
prelivajoč se na vzglavniku pod njim.

On nad mano
jaz pod njim.

Skupaj
v tistem trenutku
– ne traja večno.
Preliv-izliv ljubezni.
Posteljne ljubezni.
Vsaj en trenutek
sva oba popolna
brez misli
in težav.

Marko Nežič

Ljubezenska

ubila si
prasca v meni –

razkosala sva ga
posolila sva ga
in
spekla na žaru

nato si se usedla na mizo
s katere sva jedla
naga
ti

z glavo prašiča
med bedrci
svoje omamne
in z nadržem
stiskala
stiskala
stiskala

do
aaah

ko sonce je zašlo
ob svečah
jedla sva
pire

Friedrich Nietzsche ali Oda čutni nasladi

Tako to gre,
gospod prijatelj,
kulak božanstva Dioniza.

Dve skrajnosti poznavata:
kar čutno je –
je prvo,
drugo umsko
s prvim
v krogu sklenjeno.

Ciklizem "časa"
v trenutku se ujema,
pri Kierkegaardu
Faust in Don Juan.
Pri Tolstem
Anna ali Sonja.
Pri Pasternaku Lara,
Nabokova Lolita,
Jeseninova pesem,
Julija, Devica –
vse
strast opeva.

Kdo začaral je lepote, kdo jih skazil?
V primarnosti vse lepše je,
razgaljeno in –

neposredno.

Yin Yang v življenju
se odraža v enem,
a v dvojini
se razpenja –

nič pesniško
kot rekel je nekoč poet:

*o težke, težke ure te,
ko jajca
pozvanjajo ...*

Pogrej moje prezeble nožice, oh Ivan

bosa pojdiva skoz zarjo podob,
živiva puščavske oaze,
skupaj
v močvirje
odpraviva se –

modra
kakršna sva,
bleda
kakršna nisva,
globoka
v svoji intimi,
prazna
v izrazu in
polna v obljubah.

Oh Ivan,
brat moj,

pogrej moje
prezeble nožice.

Zaljubljena pesem

Afrodiziak.

Njej (venec najbolj čiste ljubezenske lirike)

1.

Korporacija nezložnih preslepitev
Skozi žarnico temnih podob – pregib
Črna odeja premami belino modrih oči
Okrog vratu srebren križ spreobrnitve
Molk v večini introjektivnosti ujameš
Z enim pogledom porušiš neobstoječe
Obrnjen z dolžino navzgor – mogočnost
Jaz Satan ti moja nevesta

2.

Sredi mandale gnosticizem
Zlivanje duš prepovedano
Lomljenje križa
Lizanje krvi
Rezanje žil
Šest vran
Nekdo
Jaz
Ti

On je Interferenca z alfa žarki

3.

Drži zajlo v dlan jo stisni
Naj reže v meso križ sátanov
Trenutek edinost sreča

Solze iz oči v biser spremenim
In tvoj nasmeh potolažena
Dvignem te tri stopnice više

Zavrtiva se kot vrane v letu

4.

Izgubljam se v ena in ena je par
ali število ubito bo tisto kar se
rojeva rojeno bo drugo skozi
goščavo prebito deset prstov
spleteva spremenjena pravila dve
duši zdaj sta celota v skrajnosti
zlita dehteča vse štiri barve svoje
resnice šepet besed modrih oči srebro

okoli vratu in sanje mehkih dlani
Kri v snegu dvoje src in tvoje oči

5.

Devet sveč prižgem Kraljica.
Križ zarinem skozi svoje srce.

Tišina, žareče nebo in Bog.
Na razbitem jamboru štrika.

Dva litra krvi popijem.
Čeber britvic požrem.
S klorom si izperem oči.

Tišina, žareče nebo in Bog.
Na razbitem jamboru štrika.

Pljunem v obraz nič-nič-nič.
Bogomolka kriči. Kriči: Moril!

Šest korakov proti severu,
devet proti zahodu. Stopim.

V megli.

Leto nazaj-naprej:

Godba njih prebija valove.
Midva v objemu lebdiva.

Tam daleč je kurba kan-kan.
Kupim vse – vse trikrat prodam.

Antropologija pravi da se človek sesuva
(Tri štiri zložene marele razbijem na glavi)

Alojzija Mrak

Razkrinkani trubadur

Ponovno me je čakala. Svilena halja je objemala njene obline in se prelivala s spodnjim perilom. Seveda me je čakala.

Približam se ji in sladek vonj njenega parfuma mi napolni pljuča. Sklada se s polmračnim prostorom, ki le poudarja njeno belo, razkrito kožo. Sloni na dlaneh in z rahlo usločenim hrbtom so njene prsi le še bolj izpostavljene. Odpnem si plašč in ga skrbno zloženega položim na rob postelje. Nikamor se mi ne mudi; vonj njene voljnosti samo prispeva k mojemu odlašanju. Nekoliko nestrpno si prične popravljati kodre, ki se v kaskadah spuščajo po njenem hrbtu; vsak moj gib je opazovan z natančnostjo. Naslonim se na steno in počasi odpnem pašček na uri. Vzajem si čas. Njeno dihanje se poglobi, ko se sklonim preko nje, da odložim uro na nočno omarico. Verjame, da me je prepričala, ujela. Komaj opazno se nasmehnem med oddaljevanjem in zavzamem prejšnji položaj. Še dalje me gleda z zaigrano nedolžnostjo, a ko vidi, da nastop ni (in ne bo) imel nobenega učinka, se sunkovito pogrezne v blazine ter razkreči noge v vabljev položaj. Njeni obupani poskusi se mi zdijo vredni pomilovanja. Morebiti je zdaj prvič izkusila, da njeno telo ni dovolj ... da ni neizčrpen vir poželenja in veljave. Opazim, kako si prične grizljati ustnico. Dobro, zdaj ve, da lahko v tej igri tudi izgubi.

Med slačenjem srajce se obrnem proti ogledalu. V odsevu opazujem, kako mačje spleza proti robu postelje in se namesti na komolce. Pričaka me z izbočeno zadnjico, preko katere ležijo tesno prilagajoče čipke. Ko opazi moje občinstvo, se uleže na hrbet in prične grizljati konico svojega kazalca. Ne morem se odločiti, ali obžalujem, da sem spet tu, v tej sobi ... z njo na postelji. Pomislim na svojo pisarno, na hladno površino mize s skrbno zloženimi papirji in brezhibnim računalniškim zaslonom, na sterilnost prostora, kjer je edina živa stvar vroča skodelica kave v mojih rokah. Dekle na postelji izginja v ozadje. Prepuščam se podobam delovnika, ki me navdajajo z močjo in varnostjo hkrati. V mislih se dotaknem organizatorja, kjer je shranjeno moje življenje, popisano do zadnjega okvirčka. Tudi ona je zabeležena v njem.

Njen vzdih me vrne v sobo. Sedi na robu postelje s spodvitimi nogami, konice prstov desne roke so zataknjene za pas mojih hlač. Dovolim ji, da me privede bližje. Gumb za gumbom si odpenjam srajco in opazujem, kako ji z vsakim razpenjanjem narašča samozavest, kako se ji spreminja drža, celo pogled. Zadnji gumb mi odpne ona. Ko se z ustnicami dotakne mojih golih bokov in pušča za sabo sled temnordečega ličila, lahko z lahkoto razberem, da je verjela moji »predaji«. Rdeči zaobljeni (in nekateri razmazani) odtisi so oznake na koži; sem kot ožigosana lastnina. Dovolim ji, da me poljublja dalje ...

Razmišljam, zakaj se vračam k njej, teden za tednom. Zakaj potrebujem rdeče označene sestanke znotraj usnjenih platnic organizatorja; kaj me veže na to bitje ... ki mi je pričelo grizljati spodnjo ustnico, izmenjuje s poljubi. Ukažem ji, da se obrne

naokoli. Nežno jo sunem, da pristane na svojih rokah. Dopustim si, da za trenutek uživam v njenih oblinah, ki so bile obdane v komaj znatni preostanek večerne svetlobe. Skoraj mi uspe pozabiti na prejšnje misli. Morda sreča ali vsaj občutek ugodja ob takšnih trenutkih ne bi bil laž. Če ne bi bil laž. Z enim prijemom ji spodnesem noge in jo obrnem na hrbet. Preblisk strahu v njenih očeh ne more prekriti poželenja. Dovolim si, da se poglobim vanjo, kakor so se njene – zdaj gole – obline poglobile v mrak.

Sloni na komolcih in me opazuje. Mehka koža njenih bokov se stika z mojo. Odmaknem ji pramen las preko hrbta in se ustavim pri njenih ramenih. Kotiček ust se ji priviha v nasmeh. S kazalcem še vedno rišem kroge, vse do lopatice.

Torej, ga. Direktor, kako sem opravila?

Ne moreva zadrževati smeha. V objemu jo privijem nase in poljubim.

Mislím, da je bil to tvoj najboljši lik doslej.

Majda Arhnauer Subašič

Vonj jasmina

Kot skozi kopreno, ki je ločevala njegov svet od zunanjega, se je vanj prikradlo nekaj nedoločljivega. Drobcu zavesti so zaznali vonj, katerega dotik njegovih nosnic je prebudil čute in v svetu zamrlih spominov mrzlično begal iščoč pravega. Kdo bi ga le našel med vsemi vtisi, ki jih je tekom let naplavilo življenje? Skozi kalejdoskop nizajočih se prizorov, ki prehajajo drug v drugega, počasi oživi občutje nekoč že doživetega ... trepetajoči zrak prežet s sladkim opojnim vonjem ... mešanica jasmina in prvobitnega vonja ženske ... samice, katere bujno telo, zastrto s tkanino, da bi prekrilo kipenje zatajevane strasti, vabi, da bi izživel klic narave. Kot silhueta, odeta v črnino, je stala tam, v gruči pisanih barv in beline, ki je bodla v oči. Čeprav vsakdanja pojava v vrvenju orientalskega suka, kjer se prepletajo glasovi, postave, obrazi in vonji, je delovala nestvarno, kot bi bila vržena tja, ugrabljena iz nekega drugega časa in prostora. Edinstvena in posebna v množici, ki se je sprehodila skozi njegove dni.

Bile so mnogo jih je bilo visokoraslih svetlolasih Nordijk, eterično nežnih Japonk, Filipink otroških potez, mulatk, ki so se ponujale za drobiž ... a nobena kot Ona. Ona, katere obraz je zanj ostal večna skrivnost. Le oči ... te oči ... žareče kot oglje ... oči, v katerih se kopajo svetovi obljublajoče izkustvo nezemeljskega ... vabeče v prostranstvo neznanega

Le oči brez obraza ... s komaj zaznavnim obrisom ustnic, ki ostajajo neme ... z nikdar videnimi potezami, skritimi za gosto tančico.

Kolikokrat je v samotni enolični dni s priprtimi vekami, zazrt v brezkončnost temne modrine, ugibal o odtenku njene polti in sanjaril o mehki voljnih oblin. V duhu jo je kot boginjo posadil na prestol omame, od koder je njen pogled taval po razkošju z baklami osvetljenega prostora ... dokler ni v igri svetlobe in senc bolj zaslutila, kot opazila obrisa njegove postave. Stal je tam, skrit za paravanom; osramočen kot majhen otrok, ki so ga zasačili pri prepovedanem dejanju. Kri mu je butnila v glavo, v kateri so zadoneli zvonovi. Naenkrat je v vsakem delčku telesa čutil utrip srca, ki je razbijalo kot ponorelo. Kje je zemlja, da bi ga požrla in odrešila muk skrivajoče se ujete živali, ki se v delčku sekunde zave, da je dokončno razkrinkana? Nemoč ohromi njegov razum in telo, a neznana sila brez njegove volje skrči in dvigne koleno ter ga potisne naprej. Noga se premakne. Tudi druga. Kot marioneta, vodena od kdo ve kod, stopa naprej. Kot bi z vsakim korakom poteptal nekaj strahu, ki ga je še malo prej imel v popolni oblasti, in bi vanj pritekala samozavest, zajame zrak, usloči trup in dvigne glavo. Zave se, da ne more ničesar izgubiti. Morda le življenje. A ta hip to ni pomembno. Počasi, a odločno se približuje prestolu oboževane. Bučanje v njegovi glavi, ki je še malo pred tem doseglo svoj krešendo, počasi izzveneva in zdaj že zaznava zvok lutnje, ki se harmonično poigrava s šumenjem fontane. Teža gostega zraka se razblinja in večerni vetrc, ki rahlo pihlja izza baržunastih zastorov, prinaša v prostor svežino.

Naenkrat se znajde pred svojo boginjo. Dvigne pogled. In se sreča z Njenim. Trenutek ali neskončnost? Čas izgubi svojo vlogo in pomen.

Droben gib njenega prsta. Belina, ki prodre skozi črnino tkanine. Vabilo izrečeno brez besed. Kretnja kot izziv. V sebi začuti naraščajoči dolgo zatajevani val, ki ga ne bo mogel več dolgo krotiti. Pade k njenim nogam. Drobnim, mehkim. Objame jih

blagrujoč usodo, ki mu je naklonila dar, da se dotika utelešenja svojega poželenja. Na temenu začuti toplino nežnih dlani. Dolgi prsti dosežejo njegov vrat in se poigrajo s točko, ob kateri začuti nenavaden val vročine, ki se iz nje razširi po vsem telesu. Kot bi z nedolžnim gibom zanetila ogenj.

Nenadoma se dvigne. Tudi ona. Zrak je naelektrjen z iskrami strasti. Iz oči v oči si zreta v globine, iz katerih se dvigajo plameni, ki njuni telesi vabijo v svoj ples. Previdno odgrne tkanino in, preden se ustnice spojijo v poljubu, vdihne njen vonj. Vonj ženske, katere telo hlepi po nasladi, pomešan z vonjem dehtečega jasmina. Beli cvetovi, morje drobnih belih cvetov ... kot njena polt, nenavadno svetla, skoraj prosojna, ki ga omamlja. Z jezikom drsi po vratu in se spušča nižje. Čuti utrip njenega srca in plitvo dihanje. Ko odpre oči, presenečen uzre njen obraz, osvobojen tančice in ponosno razkazujoč pravilne poteze z visokimi ličnicami. Bolj nakazan kot viden nasmešek ga spodbudi, da se še bolj posveti raziskovanju telesa, ki se mu zdi kot tempelj, v katerega je prišel darovati dragocenost. »O, moj, Bog, sem si res zaslužil takšno milost?« ga prešine.

Omamljen od presenečenja, da ima pred seboj golo telo boginje, plamteče od zatajevane strasti, za hip obstane. Slap njenih vranje črnih las, ki s konicami rahlo poplesuje po njegovih prsah in v njih zbuja željo, da si jo podredi, ukroti njeno prvinskost, mu daje hkrati vedeti, da igro vodi ona. Občuti, da se v mehkih oblinah skriva moč, ki ga obvladuje. Njegovo telo ni več njegovo. Vsak na videz bežen dotik prebudi v njem novo, dotlej še neznano, občutje. Igrivost prehaja v borbo, v kateri popušča. Se predaja. Dovolj, da si ga vzame, si postreže z njegovim poželenjem. Le opazuje, kako se siti z njim. Telesu, napetemu kot puščica, ne dovoli odrešenja. Valovanje, ki se približuje vrhuncu, se tik pred izbruhom poleže. Le toliko, da si opomore in nabere moči za nov vzpon v pogorje užitek, kjer ritem strasti briše ločnico med resničnostjo in iluzijo ...

A vsa sanjarjenja so se končala enako ... z občutkom mokrote nekje med stegni, lepljivo roko in praznino, ki je zazevala še močnejše. Samoto sredi ničesar, ujeta na morskih brezpotjih. Vsakič se je zaobljubil, da jo bo nekoč poiskal. Ko bo naslednjič zasidran v Jeddahu, se bo odpravil na tržnico, kjer jo je srečal. Prepoznal bo žareče oči, ki so ga uročile. Iskal jih bo, dokler jih ne najde ...

Priplul je v svoj zadnji pristan. Le kdaj pa kdaj se še ovede, ko njegov duh tava naokoli in telo počasi usiha. Grm dehtečega jasmina se bohoti pod njegovim oknom in ga boža z vonjem, ki v njem prebudi spomine. Negovalka temnih oči starega mornarja včasih nežno pogladi po glavi in se skloni nadenj, da občuti kanček bližine, preden bo utonil v objem svetlobe, kjer bo morda ugledal par žarečih oči, ki ga bo končno popeljal v blaženost njegovih nikdar izživetih sanj.

Gaja Jezernik Ovca
Motel Mormont

Brezosebne stene in neonski znak, ki se preлива skozi priprte rolete, ki so že z desetletja dolgo tradicijo prikrivale in skrivale najbolj očitno vsebino. Vse variacije vsebine.

104

Opazujem ju, kako se klanjata kokainu kot bogu. Izmenično in nato skupaj. Njuni polni telesi bi lahko pognali krila. Prav nebeški sta. Pokličem ju k sebi, čeprav mi je že skoraj žal prekiniti prizor. A pogrešam ju. Pridružita se mi na postelji. Posadim si vsako na svojo stran. Premlevam, kateri naj prvi posvetim pozornost. Zares sta nebeški. Levi poljubim prsi, ki se napenjajo preko temnomodrega modrca, in desno nežno ugriznem v pas. Zahihita se. Ugriznem rob njenih hlačk in jih povlečem proti kolenom. *Mmm*. Položim jo na hrbet in se začnem igrati z njenimi ustnicami, medtem ko nase posedem levo gospodično. Poljubljam jo po ramenih, po vratu, delam trikotnik do prsi. S prosto roko ji odprem modrc. Svobodno je vedno boljše. Njene prsi so polne, težke. Prijajo, ko z ustnicami potujem po njihovi površini. Njene blage izdihe presekam s poljubom in poslušam, kako uspešno se igram z gdč. desno. Z dlanjo jo še bolj pritisnem ob vzmetnico in nadaljujem z močnejšim tempom. Ker želim slišati, kako zelo ji ugajam, ko segam vanjo s svojimi koničasto oblikovanimi stiletto nohti.

105

Škripajoča postelja in razbarvana stena pri vzglavju. Ne, to ni vajina prva izbira. S sabo sta prinesla sveče. In svoje pregrinjalo. Vsaj pretvarjata se lahko, da nista v tem mestu. Pravzaprav v tem obrobnem delu mesta. Ne moreta ubežati, vendar sta vsaj za eno noč sama. Brez njegove žene. Ki ničesar ne sumi. Ali pa se samo zelo močno prepričuje, da se nič ne dogaja. Da njen mož samo dela veliko in gre na občasen moški večer. Poročni prstan zažvenketa na razpadajoči nočni omarici. Predenj postavita svečo. Ne potrebujeta občinstva. Nastavita si glasbo. Ne želita nenehnega opomnika, kaj se dogaja v sosednjih sobah. Pa čeprav sta brez predsodkov. Le sama si želita biti. Že skorajda nekoliko okorno sedita na robu postelje. Želita si drug drugega. Vesta, kako redki so takšni večeri. Vendar se ne moreta znebiti občutka, ki ga oddaja lokacija vajinega srečanja. Možnost lastne postelje. In jutranje kave na vrtu. Trenutkov, ki bi bili vajini. Življenja, ki bi bilo samo vajino. Brez podlag vseh tujcev, ki so se za eno noč razkrili in prepustili ljubezni. Poljubita se. Nasmehmeta se rahlemu trenju kože, saj sta oba nekoliko neobrita. Ob prepletenih rokah pozabita na resničnost, ki obstaja zunaj robov pregrinjala.

106

Pritisk stopal na vznožju postelje. Sledovi rdeče šminke vtisnjeni v generično belo blazino. In lasje, ki se v valovih spuščajo preko hrbta. Sledenje vretencem vse do izbočene zadnjice. Ki se še dodatno privzdigne za tistih nekaj centimetrov, ko seže roka spodaj. Premiki vzmetnice pod težo kolen. Poljub na lopatico ob odločitvi za dodaten prst. Potapljanje v vzburjenost. Mokrota zvoka, ki preglasi celo nočne avtomobile zunaj. In stopnjevanje. Dokler je ne čutiš, kako se ti razliva med prsti. In vstopiš vanjo. Z globokim potiskom, ki jo potisne naprej. Pritisne ob rjuho. Jo prisili, da se oklene vzglavja. In kriči. Preko vseh teh jebelih tenkih sten. Ki čutijo vsak nov gib. In se razzvenijo šele, ko se v lastnem izlivu individualnosti zrušiš na prepoteno telo spodaj.

107

Vidim njeno oklevanje. Ulica je preveč razsvetljena in rolete se ne dajo popolnoma zastreti. Ne more ubežati v varnost teme. Sledim liniji njenih ličnic. Ne morem se je nagledati. Vedno znova. Vedno znova jo opazujem, vsak majhen delček nje, vsako kretnjo, ki je potem ne želim in ne morem pozabiti. Natoči si kozarec vina in še meni ponudi enega. Nazdraviva. Na njenih ustnicah okusim sledi merlota. In sledi nje. Nasmehne se. Skuša se mi opravičiti, a ji ne pustim. Ni se ji potrebno opravičevati. Ni ji potrebno pojasnjevati. Razumem, da je težko. Da je drugače. Čakal bom, dokler ne bo pripravljena. Blazine namečeva na kup in se nasloniva nanje. Tesno se privije k meni, nasloni glavo na moj prsni koš in s konicami prstov potuje po orisih tetovaž. Ljubim jo. Ve. Izda jo način, kako me pogleda, kako se nagne navzgor, da me poljubi. Poklekne poleg mene in prikima. Ne dvomim v njeno odločitev. Odpne si kavbojke in samo za hip zastane, preden jih dokončno sleče. Počaka še nekaj trenutkov, nato me pogleda. S solznimi očmi jo poljubim. In poljubim vrste in vrste ureznin, ki se spuščajo po njenih bedrih.

108

Kupček nekoliko zmečkanih bankovcev se strese ob vsakem tlesku. Svileni črni trakovi objemajo zapestji in gležnja. Trakovi nogavičnega pasu se natezajo preko zadnjice in beder. Pordeli sledovi užitka se kopicijo na izpostavljeni koži. Pričakuje naslednji udarec. Pustiš ga čakati. Prižgeš si cigareto in počasi korakaš okoli postelje, pospremljena z zvoki visokih pet in premiki usnjenega *catsuita*. Nemočen je, ko ga nežno oplaziš z bičem. Gag ovira njegove prošnje, da bi nadaljevala. Zahtevaš, da moleduje glasneje. Zahtevaš, da se joče. Zadovoljno ugasneš cigareto na preluknjanem tapisomu sobe. Napneš bič in opozorilni udarec sprožiš po dolžini svoje noge. Zdaj ve, kaj sledi.

109

Opazuješ svoje Roberto Cavalli gležnjarje, ki ležijo ob prastarem radiatorju pod oknom. Še dobro, da si prinesla s sabo šampanjec. Natočiš si kozarec do roba in se nasloniš na vzglavje postelje. Ob beli barvi tvoje obleke deluje posteljnina le še bolj sivkasto. Upaš, da bo kmalu prišel. Prepogosto si mislila nanj zadnje dni. Nisi vedela, da bo prišel na otvoritev razstave. Če ne bi bilo toliko znancev, bi ga že kar tam zvelkla v zadnjo sobo, ga osvobodila njegove usnjene jakne in kavbojk ... Odšla si ven, potrebovala si cigareto. Nekoliko za tem se ti je pridružil pod pretvezo, da potrebuje vžigalnik. Dogovorila sta se za najbolj klišejsko lokacijo. Ena izmed vajinih mnogih iger. Privzdigneš si obleko. Ne moreš prenehati misliti na njegov nasmešek. Na tisti pogled, ki ga dobi ob tebi. Ne moreš pridržati tihega vzdih, ko se z mislijo na njegove poljube, na njegovo bližino poglobiš vase. Njegov glas ti v mislih govori, kaj moraš početi. S tresočo uslužnostjo ga ubogaš. Ker ve, kaj potrebuješ. Ker te zna sprostiti, odpreti. Ker se mu lahko vedno znova v celoti predaš.